Шчырасцю заваражыць, матчынаю мовай...

Надзея ПАРЧУК

Прыходзіш сваімі радкамі

У вянок Яўгеніі Янішчыц

Шкада, што цябе ўжо
няма сярод нас,
Ды ў думках і сэрцах ёсць нашых.
Твой дзесьці ў самоце
пасецца Пегас,
Сілкуецца роснаю пашай.

Бывае, пад неба ўзвіваецца ён
На крылах любові і жалю
І, бы непрыкаяны белы анёл,
За воблачнай носіцца даллю.

Гукае, шукае ўладарку сваю,
Ды так і нідзе не знаходзіць,
І ціха спускаецца зноў на зямлю,
Да вёсачкі Рудкі падходзіць…

Шкада, што цябе ўжо няма сярод нас,
Ды ў думках і сэрцах ты з намі.
Хай лета ці восень, вясна ці зіма –
Прыходзіш сваімі радкамі.

Мой свеце ясны

Зара ўзышла і расцвіла
Ружовай кветкаю над гаем.
І рунь у полі ажыла,
Нябёсы росамі вітае.

Мой свеце ясны, дарагі,
Звіні і лісця над зямлёю,
Каб не было нідзе тугі,
Каб мы натхняліся табою.

* * *

Каб рэкі паілі нас чыстай вадой,
А ў полі калоссе шумела –
Не цешмася, людзі, чужою бядой,
Каб наша, крый Бог, не прыспела.

Каб лад быў у хатах, а ў душах – святло,
І радасць штодзённа вітала –
Давайце маліцца за тое сяло,
Дзе нас коліс маці люляла.

Павінна хоць штосьці застацца святым
У нашых зняверадных сэрцах,
Бо толькі жывём мы,
пакуль даражым
Радзімай, рачулкай, азерцам…

Каб шчасце людское нязгасна цвіло
На нашых жыццёвых сцяжынах,
Адорвайма іншых сардэчным цяплом –
Найшчодра,
Нястомна,
Няспынна!

Дакрануцца словам

Мне б да кожнае душы
Дакрануцца словам,
Шчырасцю заваражыць,
Матчынаю мовай,

Цеплынёю атуліць
І надзеяй светлай,
Дабрынёю адарыць,
Рыфмай запаветнай.

Мне б адметных слоў знайсці
На сваёй палітры,
Да людзей з імі прыйсці,
Як святар з малітвай.

Малітва

Гасподзь, блаславі гэты век,
Хай наша жыццё прадаўжаецца:
Чым болей жыве чалавек,
Тым больш дабрынёй напаўняецца.

І мудрасць прыходзіць да нас
З гадамі, як скроні заснежацца,
Бы яблык, асвечаны ў Спас,
Зарою ў далоні засвеціцца.

Вечныя агні

Гараць кахання вечныя агні.
Іх не патушыць лівень альбо вецер.
Паўсюль, куды навокал ні зірні,
Яны зіхцяць, нязгасныя, па свеце...

Іх гэтак многа ясных паміж нас,
Нібыта зор у высях асвячоных,
Бы каласоў у полі ў жніўны час
Прамністым сонцам
шчодра залачоных.

Пакуль Зямля плыве паміж планет –
Не перастане,
будзе жыць каханне.
З любоўю мудры Бог стварaў Сусвет,
З любоўю жыць –
паслаў нам завяшчанне.